

have forsyndet sig, eller at vi skulde have nogen overordentlig stor Byrde paa vor Samvittighed i Sammenligning med, hvad andre Lande have i denne Henseende, thi Ulykker som de, hvorunder St. Croix sukker, ere desværre omtrent uadskillelige fra den hele koloniale Politik, saaledes som den hidtil har maattet udvilde sig. — Vil man endelig gaa nærmere ind paa dette Spørgsmaal, hvorfor den store Ulykke, der nu har rammet Den, er kommen til at overgaa den, tror jeg, man maa komme til at sige, at en væsentlig Grund dertil — læg Mærke til, at jeg ikke siger den eneste, thi jeg vil ikke senere have mine Ord udtydede saaledes —, men en væsentlig, maasse den væsentligste Grund til, at disse Ulykker have kunnet antage et saadant Omfang, er, at man her hjemme har givet efter for en fra den koloniale Selvstyrelse udgaaet Opfordring til at lade den militære Garnison i Vestindien bortfalde. Det er ikke herfra, at dette Onske er udgaaet, det er udgaaet fra Verne selv, det er en Frugt af den koloniale Selvstyrelse, som man har indført, at Verne, for at spare, ønskede denne Garnison indbraget, og nu er det gaaet der som saa ofte, at, naar man har sparet Premien, saa er Ildebranden kommen, og man var da ikke længere dækket ved nogen Forsikring. De militære Udgifter, som de vestindiske Der havde at bære, var den aarlige Præmie, som Verne maatte betale for at kunne være sikrede imod, at denne vilde eller halvvilde eller mindre civiliserede Befolkning, greben af en eller anden pludselig Rus, som kunde styldes den mindste Tilfældighed, kastede sig over den mange Gange svagere hvide Minoritet og hengav sig til Udskeielser, der i kort Tid kunde ødelægge meget betydelige Bærdier. Denne Præmie har man ikke villet erlægge, nu er Branden kommen, og nu spørger Den: Hvor faae vi vor Forsikringssum? For os vilde det være saare vanskeligt at negte denne Forbring fra Vernes Side. Jeg bebrejder derfor heller ikke Regjeringen eller indirekte de parlamentariske Forsamlinger her hjemme, at de have fundet sig derv; men jeg fremhæver dette Exempel for at vise, hvor lidt der er gjort ved at føre et saadant Ord som Selvstyrelse i Munden hvor der er Tale om kolonialt Liv, saaledes som ved denne Leilighed. For mig forekommer det væsentligste Spørgsmaal at være dette: hvad viser den hidtil vundne Erfaring med Hensyn til Sukkerfogeriet, i hvilken Udstrækning kan det siges, at dette Foretagende er lykkedes, og i hvilken Udstrækning er det mislykkedes? Der er det nu en overordentlig let Sag, naar man ud af disse Betænkninger vil samle netop alle de Data, som vise Sukkerfogeriets Svaghed, og saa betegne det Hele som et mislykket Foretagende. Jeg skal visseelig ikke indlade mig paa at forsvare de mange Mangler, som have viist sig ved Sukkerfogeriet; men der er en Bemærkning, der omfatter saare Meget, som det synes mig ikke bør holdes tilbage, og det er

den, at disse Mangler ved Anstaltens Indretning saa godt som udelukkende maa tilskrives den Omstændighed, at Mangel paa den tilstrækkelige Kapital nødsagede til at vise en for vidt dreven Sparksomhed ved Anskaffelsen. Det er det ene. Der er en anden Omstændighed, der kunde se ud som en Fordel for Sukkerfogeriet, men i Virkeligheden har medført en meget betydelig Ulempe. Jeg sigter herved til, at den første Høst, som indtraf efter at Sukkerfogeriet var anlagt, blev saa overordentlig rig; thi netop derved steg Fordringerne til Sukkerfogeriets Arbejdsevne ud over alle Grændser i Forhold til, hvad det var i Stand til at fyldestgjøre, og det overarbejdede sig selv, saaledes som det gaar med ethvert Lastdyr, der arbejder for haardt — det brød sammen og dets Kræfter vare fuldstændig spildte. Alt dette indrømmes; men det forekommer mig paa den anden Side, at naar man vil se paa, hvad der i det Hele er præsteret i den første Tid af Sukkerfogeriets Virksomhed, kan det neppe være tvivlsomt for Noget, at med nogen Hjælp vil dette Rogeri virkelig kunne danne Udgangspunktet for en ny Era for Den. De Resultater, det var i Stand til at præstere, saa længe det var arbejdsdygtigt, var af en saa god Beskaffenhed, at, skjøndt Produkterne ikke udgjorde Halvdelen af, hvad Raffineriet maa kunne drives op til at forarbejde, arbejdede Værket dog i det Hele uden Tab. Derfor forekommer det mig unægteligt, at er der nogen Vej, ad hvilken man kan komme til at yde de vestindiske Der nogen Hjælp, er det ved at muliggjøre Fuldstændiggjørelsen af det Sukkerfogeriet, som nu bestaar i Christianssted. Der har været udtalt den Anskuelse, at det vil være nødvendigt, for at hjælpe St. Croix grundigt, ogsaa at anlægge et Fællessukkerfogeriet i Frederikssted paa Vestsiden af Den. Det er muligt, at nogle Saadant kan vise sig i høj Grad ønskeligt, men det har rigtignok stillet sig for mig, som om væsentlige Betragtninger tale derimod. Den første er da den, at der nødvendigt maa hengaa et længere Tidsrum, vistnok i det mindste 2 Aar, inden et nyt Fællessukkerfogeriet kan blive anlagt paa Vestsiden af Den. Og den anden er den, at, dersom det virkelig viste sig, at det nu bestaaende Sukkerfogeriet ved Tilskud kan bringes i god Arbejdsstand og yde saadanne Resultater, at det betaler sig, vil der ikke være noget i Veien for ved private Midler at faae det andet anlagt paa Den; og skulde det, imod hvad jeg haaber, vise sig, at Sukkerfogeriet ikke kan drives saaledes, at det betaler sig, er det klogest, at vi indskrænke Ofreren til det ene og ikke bringe dem paa to Steder. Derfor ser jeg ikke, at det for Diebliffet vilde være hensigtsmæssigt at rette sine Tanker paa Anlægget af et nyt Sukkerfogeriet, men at det Nødt vil være, at hjælpe det nu bestaaende til at komme i en virkelig arbejdsdygtig Stand. Det forekommer mig, at det er Noget, der allermindst kan være